

Prem Abhay - Rechercheur

Mijn werk destijds bij de politie stoelde op een jongensdroom. Als 15-jarige las ik een boek dat zei dat alle mensen op de wereld een unieke eigen vingerafdruk hebben, wat de opsporing aanzienlijk vergemakkelijkte. Dat trof mij, daar wilde ik aan meedoen, de misdrijfplegers opsporen en ter verantwoording roepen.

Maar ik kwam terecht in een wereld, ook al op de Politie Academie, waarin de autoriteit in alle opzichten voorop stond. Het paste niet echt bij mij. In de praktijk in Utrecht kreeg ik daar ook moeite mee, ook al had ik als leidinggevende speelruimte in mijn werkpraktijk.

Het deed mij besluiten psychologie te gaan studeren, de idee van een nieuwe weg, want in mij zat een verlangen, een zoeken naar inzicht in mensen, in het menselijke. Wat ik las was vooral daarop gericht. Na ruim een jaar studie, naast mijn werk, stopte ik ermee, ervaarde het als biologisch georiënteerd en gedragsgericht en in mijn beleving met te weinig diepgang.

Na een paar jaar lukte het mij bij de recherche te komen, mijn jongensdoel. Daar gold primair het creatief individuele en niet de autoriteit. Dat paste mij, kon ik volhouden, ben daar gebleven, met een aantal jaren kinder- en zedenpolitie, en als chef van die afdelingen. Dat inspireerde mij en die positie gaf mij ruimte.

Toen Osho in mijn leven verscheen, borrelde mijn gevoelens t.a.v. het innerlijk mens-zijn weer op in tegenstelling tot de maatschappelijke regelkunde van ons gedrag. Dit schepte een verdeling in mij, nare gevoelens, ik zat a.h.w. op de verkeerde weg. Vanwege sterk gehoorverlies, wat op zich jammer was, werd ik eind 80-er jaren afgekeurd maar dat riep tegelijkertijd een gevoel in mij op van: *als dat zou kunnen...* Want toen stond de weg naar mezelf open, begon daar vrijwel meteen mee en dat is nooit meer opgehouden, verbonden met de inspiratie van Osho en mijn liefde naar hem.